

Vilaweb / Europa Press

Es tracta del seu debut literari i ho fa en llengua catalana

BARCELONA, 1 (EUROPA PRESS)

L'escriptora l'Argentina Silvana Vogt publica aquest setembre la seva primera novel·la 'La mecànica de l'aigua', una història que reflexiona sobre la memòria i l'enfonsament d'un món "que pot ser el país, la pàtria o la cultura", segons ha declarat l'autora aquest dijous en roda de premsa.

El llibre està protagonitzat per Vera, una jove que decideix emigrar a Barcelona després del col·lapse de l'economia argentina, i Eliseu, un editor prestigiós que es converteix en el mestre de la nouvinguda; els dos personatges tenen tints autobiogràfics però l'escriptora ha remarcat que "no es tracta de la seva vida ni de la de l'editor i escriptor Isidor Cònsul sinó d'una ficció literària".

Vogt, que va decidir escriure el llibre en català per distanciar-se dels fets que la van inspirar –la crisi editorial i la mort del seu amic i mestre Isidor el 2009–, ha recollit temes com la memòria, l'enfonsament professional i vital dels protagonistes, l'alteritat literària i la mort inesperada.

Un dels objectius de l'escriptora era adaptar la seva veu argentina a la literatura catalana –molt més tradicional– sense perdre l'"esperit salvatge i metaliterari" propi del seu país, a més de crear un llibre que no fos fàcil de llegir, introduint moltes el·lipses que el lector hagués d'omplir sense ajuda ni explicació.

L'ENSORRI DEL MÓN INDIVIDUAL

L'autora, que va néixer en Morteros (Argentina) el 1969, ha volgut remarcar que no es tracta de la història una immigrant sinó "de l'ensorri del món individual i el descobriment d'un altre", per la qual cosa es va interessar per retratar els matisos de la vida que es fan miques quan s'abandona el país d'origen.

La novel·la, publicada per l'editorial Edicions de 1984, conté moltes referències literàries –Bolaño, Kant, Rodrigo Fresán– i cinematogràfiques –Carlos Sorín– que descobreixen al lector altres històries i personatges a través d'un rastre molt subtil.

Vogt, que va arribar a Barcelona el 2002, va elegir la tercera persona per tal d'evidenciar “la impossibilitat de falsejar la història personal de cadascun”, i un estil formal i concret que “contrastés amb la literatura expansiva de la qual venia”.

A més, ha insistit que el títol ‘La mecànica de l’aigua’ fa referència al tema de la memòria i remet que és impossible deixar enrere certs episodis malgrat que vulguin ser oblidats.

Es tracta d’una novel·la de conjunció entre dos mons, dues cultures i dos personatges que “malgrat ser contradictoris es necessiten per poder créixer”; en les seves línies s’intueix el seu origen argentí però la seva prosa en català demostra la necessitat de comptar la història no des del visceral sinó sent fidel a les seves circumstàncies vitals.